

Ἐφ' ὅσον προχωρεῖ ἡ ὥρα, οἱ μὲν ἄνδρες μετεβάλλονται εἰς μαινομένους Δερβίσας, αἱ δὲ γυναῖκες εἰς Μαινάδας.

Καὶ σταυροκοποῦνται καὶ ὠρύονται καὶ κτυποῦν τὰ στήθη των μέσα εἰς μίαν ὀργιαστικὴν θρησκοληψίαν.

Ὁ ἐπίσκοπος ἐν τούτοις κρατεῖ εἰς τὰς χεῖράς του τὸ φιαλίδιον, τὸ ὁποῖον περικλείει τὸ πολύτιμον αἷμα.

Τὸ θαῦμα βραδύνει. Καὶ τότε ἀπὸ ὅλας τὰς γωνίας τοῦ ναοῦ ἀκούονται ὕβρεις, βλασφημίαι — ἀπὸ ἐκείνας ποῦ μόνον Ναπολιτάνοι γνωρίζουν — κατὰ . . . τοῦ ἁγίου!

— Κάμε το! Κάμε το, Σάν Τζεναρό!

— Κάμε το, μωρέ! . . .

— Ἔλα λοιπόν . . . ἄτιμε!

Ἐπὶ τέλους ἡ θερμότης τῶν χειρῶν τοῦ ἐπισκόπου, καθὼς τοῦλάχιστον διατεινόνται οἱ μὴ θρησκοπαθεῖς, κατορθώνει ὥστε νὰ ἀναλυγῶσῃ τὸ αἷμα καὶ ν' ἀνατηδήσῃ εἰς τὴν φιάλην.

Καὶ τότε τὸ θέαμα μεταβάλλεται. Τὰ πλήθη ὠρύονται, μαινόνται . . . ἀλλ' ἀπὸ χαρὰν τὴν φορὰν αὐτὴν, ἀπὸ εὐχαρίστησιν.

— Τὸ ἔκαμε! Τὸ ἔκαμε! φωνάζουν ὅλοι καὶ ἔτσι τελειώνει ἡ παραδοξότερα ἑορτὴ τῆς προληπτικότητος καὶ θρησκοληψίας ποῦ μπορεῖ κανεὶς νὰ ἰδῇ.

[Ῥώμη, Μάιος 1911]

Κ. ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ

Τὸ παιγνίδι τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὔας

Ὁ Κωστάκης. — Ἔλα, Λιλίκα, μὲ τὸ μήλο ποῦχεις νὰ σοῦ μάθω ἓνα ὄρατο παιγνίδι: τὸν Ἀδάμ καὶ τὴν Εὔα . . .

Ἡ Λιλίκα. — Δὲν τὸ ξέρω . . . Πῶς τὸ παίζου ἀυτό;

Ὁ Κωστάκης. — Μπᾶ! Εἶνε εὐκολο . . . Νά, ἐσὺ θὰ κάνῃς τὴν Εὔα καὶ θὰ μοῦ δώσης τὸ μήλο νὰ μὲ ξεγελάσης. Ἐγὼ θὰ κάνω, λέει, τὸν Ἀδάμ καὶ θὰ γελασθῶ . . . νὰ τὸ φάω!